

Neke stvari su nezaobilazne, tako i eko akcije na Korani kod Drežnik Grada. Ove godine se potrefila na Dan planete Zemlje, u sklopu akcije „Zelena čistka“ provedene u skoro cijeloj Hrvatskoj. Obala ovog dijela Korane izgleda sve ljepše i ljepše, iskrčeno je dosta šikare i trnja, izvučene tone smeća (nažalost). Ove godine opet smo se vratili na strminu na kojoj je neophodno korištenje speleoloških znanja i speleološke opreme. I temeljito smo je počistili. Izvučene su kante stakla i krupnog otpada, raščistili šikaru i proširili pogled na Koranu. Biti će potrebna još jedna akcija u kojoj ćemo prorijediti zarasla stabla u donjem dijelu strmine i to će biti to. A do tada ćemo se malo baviti i još nečim što volimo – speleologijom. Tako smo drugi dan krenuli u speleoronjenje u Kuruzovički, rekognisciranje terena oko Lipovače, pregledavanje nekih novootkrivenih jama, pa i nekih starih, još uvijek (kažu) neistraženim do kraja. O tome i malo više od toga idemo tragom Frfovog pera iz njegove riznice sjećanja...

Ipak je Dan planete Zemlje, vrijeme ne bi smjelo omanuti! Pratimo prognozu već zadnjih par dana ... Ne bi bilo fora da nas na strmoj padini prekrcanoj smećem oblije neki nagli neželjeni pljusak. Tim mislim u rano subotnje jutro idemo u sakupljanje ekipe i put Drežnik grada. Neki odmorniji neki i ne (Jer postoji i avanturističko-epska priča o spašavanju dvije božje ovčice, koji su imali tehnički problem sa autom na putu za Dubrovnik. I moliše pomoć koja nije odbijena, a naravno da je to potrajalo do skoro do pred jutro...). U jednom vozilu su išli Beata, Luka i Šljiva. U drugom Meli, Frf, Tihi. U trećem vozilu su pristižu Zuky i Nina.

Kao i uvijek, po dolasku u Drežnik grad pijemo ritualnu jutarnju kavicu kod Željke u birtiji. Onda se odradio transfer na poziciju pored stare utvrde Drežnik Grada na rubu kanjona Korane.

Klasika: vadi se oprema i postavljaju štrikovi pa spuštanje po njima uz krčenje i čišćenje strme obale. Rezali smo izrasle mladice i tome slično... Napravili smo živi lanac po kojem su dvosmjerno putovale pune i prazne kante gomila smeća, većinom staklenih boca, zavidne količine razne obuće, dijelova automobila, ali i dva špareta. Tako smo bili vrijedni do vremena za zasluženu pauzu. Naravno da smo se svi okupili ispod suncobrana, tik do Meštra od kotlovine! Namirili smo malo ispaćena tjelešca ićem i pićem, uhvatili još koju zraku sunca (Branko je odvalio i beauty sleep na stazi), a zatim odradili još jedno popodnevnu rundu eko akcije.

Na pun trbuh nije bilo nimalo jednostavno i lako. No mi smo naučeni na muku i patnju, pa je uz puf-pant stenjanje, u kasnim popodnevnim satima lagano završena i ova eko akcija. Onda je uslijedila migracija natrag kod Željke na terasu. Naravno da nakon nekog vremena je došlo do toga da se treba otići do doma u Kršlju. A naravno i da se svi nisu dali u Kršlju jer je još dobar dio ekipe trebao pristići, a nisu mogli biti na eko akciji zbog drugih obaveza. Tako smo Frf (ja) i Šljiva ostali u iščekivanju ostatka ekipe, a ostali dio ekipe je otišao u Kršlju u naš Speleološki dom. Naše čekanje ubrzo je završilo, jer su pristigli u jednom autu Hrvoje, Alan, Darko, a u drugom Tamara, Marko, Elvir.

Uz kratko zadržavanje po eminentnim lokalima Drežničkog kraja, uslijedilo je prebacivanje u Kršlju. Lijeganje po stiropornim panoima koji su nam ostali od skupa speleologa i zavlacenje u vreće za spavanje. Stvari bi bile puno bolje i ugodnije da je pašcad (pristigla sa svojim gazdama) disciplinirana, a ne da su većinu noći jurcali i naganjali se po prostoriji, gazili po vrećama, režali, lajali. Ukratko, nisu pokazali baš nimalo sućuti prema umornoj i pospanoj ekipi.

A mi smo planirali aktivnu nedjelju.

Tako i bi. Podijelili smo se rano ujutro u tri ekipe. Jedna ide roniti u Kukuruzovića špilju, druga ide tražiti neku jamu iz Tihijeve (pra)povijesti, treća ide tragom Luke i Beate dok su prije mjesec dana po snijegu tražili potencijalne ulaze iznad Adiosa. Ja sam išao na Kukuruzovićku, a sa mnom Meli, Alan, Zuky i Nina. Teško bi bilo otići na akciju samo tako, a ne navratiti na kavicu kod Željke na osunčanu terasu.

Okrepljeni kavom, stigli smo do pozicije otkuda idemo pješice, vidim da baš i nema vode. Alan viče, „ma gore je jezero, nema frke, bute vidli“. Tako je i bilo. To je to! Tako mi doteglismo opremu do bivšeg zimskog gejjira, a tamo suša na ulazu! Ipak nas zanima do kuda je nivo vode, pa se spustismo i na dnu sipara opazimo leckanje vode. Ok, znamo da će dole ići lakše, no iz iskustva znam da izlazak neće biti nimalo lak.

Prebacili smo kompletnu opremu do zasušenog korita i počeli lagano opremanje. Mic po mic i uspjeti smo se opremiti, i uz malo muke spustiti do vode. Normalno da sad fotić nekaj za*ebava i neće blicati. Opet još malo pimplanja, i nekim čudom sada radi normalno. Tako smo lagano krenuli u zaron. Alan i ja ronimo i „modeliramo“, a Zuky sve dokumentira. Opet je jako bistra voda! (barem za naše kriterije) Vidljivost je nekih 8-9 m, kaj nama baš i nije često slučaj ...

Eko akcija za Dan planete Zemlje

Autor Frf

Petak, 26 Travanj 2013 13:44

Eko akcija za Dan planete Zemlje

Autor Frf

Petak, 26 Travanj 2013 13:44
